

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Christina Baker Kline

cu Sarah Thomson

Fetița din trenul orfanilor

Ediția pentru tineri
a romanului *Trenul orfanilor*

Traducere din engleză de
Luminița Gavrilă



Molly

Spruce Harbor, Maine, în zilele noastre

— Ei, asta e, spune mama lui Jack de pe scaunul șoferului.

Molly, care stă lângă Jack pe bancheta din spate, se uită cu atenție la casă. Trei etaje mari. Ferestre mai multe decât poate număra. Arabescuri de jur împrejurul acoperișului. Zugrăveala albă este proaspătă și lucioasă.

Aceasta este casa unde mama lui Jack lucrează pentru o doamnă bătrână și bogată. Iar acum și Molly — poate — va lucra pentru această doamnă bătrână și bogată. Pentru că a furat o carte.

Bine, practic n-a furat-o. Deși e adevărat că avea de gând s-o facă.

Molly se duse la Biblioteca publică din Spruce Harbor. Stătea în genunchi între rafturile de ficțiune, în fața celui pe care se aflau trei exemplare din *Grădina secretă* de Frances Hodgson Burnett. Le scosese pe toate; pe cel cu coperti cartonate l-a pus la loc. Apoi și pe cel mai nou, broșat. L-a păstrat pe ultimul, cel vechi, cu marginile îndoite și coperta ruptă într-un colț, cu paginile îngălbenite care stăteau să cadă din legătura ieftină. A crezut că nu-i va observa nimeni lipsa și l-a strecurat în rucsac.

Dar când Molly a pus rucsacul din nou în spate și s-a ridicat, bibliotecara, doamna LeBlanc, s-a repezit la ea ca un uliu. I-a chemat pe Ralph și Dina, cuplul la care Molly stătea în plasament. Dina s-a făcut foc de supărare. Zicea că Molly avea mult prea multe probleme. Că ea n-a semnat pentru așa ceva.

Ralph a liniștit-o și a sunat-o pe Lori, asistenta socială care se ocupa de Molly.

— De ce Dumnezeu să încerci să furi o carte veche? a întrebat-o Lori pe Molly.

— Nu știu, a spus Molly.

Dar nu era într-un tot adevărat. *Grădina secretă* este despre o fată nevoită să plece de-acasă și să călătorească spre un loc rece și ploios, unde nu o dorește nimeni. O fată cu o privire încruntată, care stă îmbufnată și spune lucruri îngrozitoare, dar care în final reușește să aibă o casă — un conac, de fapt — și o familie.

Lori a venit cu ideea ca Molly să facă douăzeci de ore de muncă în folosul comunității. Dina s-a lăsat cu greu înduplecată ca Molly să rămână, dacă-și face orele.

Iar Jack — cel mai bun prieten pe care l-a avut Molly vreodată — a auzit-o pe mama lui bombănind că trebuie s-o ajute pe doamna Daly să facă ordine în podul casei și a venit cu ideea ca Molly să facă asta în locul ei. *Dacă* doamna Daly o place pe Molly. *Dacă* o acceptă.

Molly se gândește că poate ar fi fost mai simplu s-o lase pe Dina s-o alunge.

— În regulă, spune Jack repede. Uite cum stă treaba. Doamna Daly este cumsecade pentru o femeie în vârstă, dar e cam... de modă veche.

Mama lui se întoarce către Molly.

— Jack vrea să spună că trebuie să ai grijă cum te porți. Nu sta cocârjată. Spune „te rog“ și „mulțumesc“.

— Vreau să spun că e cam scorțoasă, adaugă Jack.

— Ce vârstă ziceai că are? mormăie Molly.

— Nu știu. E destul de bătrână.

— Haideți, amândoi, să isprăvim odată, spune mama lui. Se dă jos din mașină și o ia pe alee spre casă.

Molly devine brusc emoționată. Își privește bluza roz, lălâie, și încearcă să și-o bage în fustă. Bluza este a Dinei; a insistat să i-o împrumute, zicând că este nepoliticos față de doamna Daly să se ducă îmbrăcată în obișnuitul tricou negru, scos peste blugii negri, cu tenișii negri ponoșiți. „Poate că, dacă arăți și tu puțin mai onorabil, doamna Daly o să-ți treacă cu vederea șuvița aia albastră“, a spus Dina.

Jack deschide portiera, apoi ezită. Se apleacă spre Molly.

— Ascultă, mama nu i-a spus că ai furat cartea.

Molly tresare.

— Nu?

— Nu. Doar că ai de făcut un proiect despre munca în folosul comunității. Ea crede că este pentru școală, adică toți avem câte unul. Înțelegeți?

Apoi coboară grăbit din mașină și o așteaptă pe alee.

Molly se dă jos cu mișcări mai lente. Vasăzică doamna asta bogată nu știe că e o hoată. Asta-i bine — nu?

Poate că da. Poate că nu. Poate că asta înseamnă că doamna Daly se va aștepta ca Molly să fie exact ceea ce nu este — un copil ca oricare altul.

Posomorâtă, îl urmează pe Jack pe alee. Este una dintre acele puține zile când primăvara din Maine se simte cu adevărat, dar nici soarele cald de aprilie nu o înveselește pe Molly.

— Doar clatini din cap și zâmbești. Așa fac și eu când trebuie să vorbesc cu ea, îi spune Jack în șoaptă, în timp ce urcă treptele verandei.

Molly simte că parcă se strânge în interiorul ei, făcându-se mai mică cu fiecare pas când intră în casă după mama lui Jack și înaintează pe un hol lung. Își trage gulerul bluzei roz penibile, gândindu-se la scena din *Grădina secretă* în care Mary Lennox ajunge la conacul Misselthwaite. Unchiul ei a insistat să renunțe la toate hainele negre. „N-am să accept ca un copil să umble pe-aici îmbrăcat în negru, ca un suflet pierdut“, spunea el. Molly se simte ca o impostoare în ținuta asta și încă una nereușită. Când a purtat ultima dată roz? Sau o bluză cu guler?

La capătul holului este o ușă închisă. Mama lui Jack se oprește în fața ei și ciocăne ușor.

— Vivian?
Întredeschide puțin ușa.

— Putem să intrăm?

Molly aude răspunsul slab de dincolo de ușă:

— Sigur că da.

Mama lui Jack deschide larg ușa, iar Molly și Jack o urmează într-un living spațios și însorit. Prin ferestrele largi se vede întinderea albastră și neliniștită a mării. Într-un fotoliu roșu, purtând un pulover crem ce pare moale ca blana unei pisici, stă o doamnă în vârstă. *Doamna*. Proprietara acestei case imense.

— Bună dimineața, spune bătrâna.

— Bună dimineața, răspunde mama lui Jack. Vivian, îl cunoști pe fiul meu.

Acesta ridică mâna și o flutură într-un mic semn de salut.

— Mă bucur să vă văd, doamnă Daly.

— Iar ea este fata despre care ți-am spus, Molly Ayer.

Îi face semn lui Molly să se apropie.

— Molly, dânsa este doamna Daly.

Clatini din cap și zâmbești, își amintește Molly. Înclină ușor capul, zâmbește și se întinde să dea mâna cu doamna Daly. Mâna bătrânei este uscată și rece.

— Mă bucur să te cunosc, Molly.

— În regulă, atunci. Eu am puțină treabă la bucătărie. Jack, ce-ar fi să vii cu mine?

— Nu pot să rămân și să...

— Mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

Jack își urmează mama, aruncând o privire înapoi spre Molly, pesemne ca s-o încurajeze.

Molly și doamna Daly au rămas singure.

Molly se stăpânește cu greu să nu înceapă să trăncănească. Ar vrea să-i explice doamnei Daly că Jack a venit cu această idee teribilă și apoi a rugat-o pe mama lui. Deși Molly nu știe prea multe despre mamele adevărate — cele care chiar au grijă de copiii lor —, își dă seama că mama lui Jack nu-l refuză prea des, nu atunci când el își dorește ceva foarte mult. Așa că de-aia e Molly aici.

Dar acum, că doamna Daly a văzut-o pe Molly, i-a văzut șuvița albastră și privirea (ea încearcă să nu aibă expresia aceea pe chip, dar o are, simte c-o are), amândouă pot renunța să mai pretindă că Molly este genul de copil care prestează muncă în folosul comunității în podul casei cuiva. Și ea poate foarte bine să plece. Cum se-ntâmplă mereu.

— Cum Dumnezeu obții efectul ăsta — dunga albastră? întrebă doamna Daly.

Apoi ridică mâna și își netezește părul de la tâmplă.

Zâmbești și clatini din cap. Dar doamna Daly i-a pus o întrebare, deci Molly trebuie să răspundă:

— Ăă... am separat partea aceasta și am decolorat-o. Apoi am vopsit-o în albastru.

— De unde-ai învățat s-o faci?

— Am văzut un videoclip pe YouTube.

— YouTube?

— Pe internet, știți?

— Ah, spune doamna Daly ridicând bărbia. La calculator. Sunt prea bătrână pentru mofturi de-astea.

Molly clipește din nou. Doamna asta nu are un calculator? N-a auzit niciodată de YouTube?

Doamna Daly se lasă pe speteaza fotoliului.

— Mă scuzi că sunt atât de directă, dar la vârsta mea n-are rost s-o iau pe ocolite. Părul tău... și unghiile tale...

Molly își privește unghiile. Și-a lăsat acasă aproape toate inelele cumpărate de la magazinul de vechituri, dar a cam uitat de oja neagră sărită de pe unghii.

— Presupun că ai luat bluza aceea cu împrumut, nu?

— Ah...

— Nu era nevoie să te ostenești. Nu-ți vine bine.

Bătrâna face un semn din mână prin care Molly înțelege că poate să ia loc. Alege fotoliul de vizavi de doamna Daly și se așază cât mai aproape de margine.

— Apropo, poți să-mi spui Vivian. Nu mi-a plăcut niciodată să mi se spună „doamna Daly“. Știi, soțul meu a murit.

Molly clatină din cap, puțin surprinsă de stilul direct al bătrânei.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. A murit acum opt ani. Oricum, eu am peste nouăzeci de ani. Mulți dintre cei pe care i-am cunoscut cândva nu mai trăiesc.

De data asta, Molly nu știe ce-ar trebui să spună. *Îmi pare rău*, iar? Sau *Da, așa e?* Sau poate *Uau?* Se mulțumește să clatine din cap încă o dată și își spune că Jack trebuie să afle că doamna Daly — Vivian? — are aproape o sută de

ani! N-ar fi ghicit, dar nici n-a cunoscut prea mulți bătrâni ca să compare. Singura bunică de care își amintește a murit de cancer când Molly avea trei ani.

— Terry zice că stai la o familie în plasament. Ești orfană?

Molly își lasă privirea să-i alunece de pe chipul lui Vivian spre lumina strălucitoare a soarelui și apa scânteietoare de dincolo de ferestre.

— Mama trăiește. Dar da, mă consider orfană.

— De ce?

Vivian nu dă impresia că-i pare foarte rău pentru Molly. Sau că e îngrozită, ori neobișnuit de intrigată, așa cum pot fi unii când aud despre familia lui Molly.

Amintirile lui Molly despre mama ei sunt destul de neclare. Când se gândește în urmă, își amintește mirosul de mușgai și fum de țigară din rulota lor, televizorul care părea să fie pornit tot timpul. Își amintește cum trăgea de ușa frigiderului ca s-o deschidă când încă era prea mare și grea pentru ea, și cum căuta înăuntru după ceva de mâncare — hotdog rece, poate niște resturi de pizza. Făcea asta de câte ori mama ei era la muncă. Și uneori chiar și când era acasă.

— Cred că dacă nu ai părinți care să aibă grijă de tine, te poți considera cum vrei tu, răspunde Molly.

Urmează o mică pauză, apoi Vivian spune:

— Mi se pare corect. Vorbește-mi despre tine.

Molly a trăit toată viața în Maine, n-a trecut niciodată granița statului. Își amintește câte ceva din copilăria

petrecută în rezervația din Indian Island — centrul comunitar cu rulote parcate peste tot, Sockalexis Bingo Palace, Biserica Sf. Ana. Își amintește de păpușa făcută din pănuși de porumb pe care i-a dat-o tatăl ei, cu părul din fire de ață neagră, cu mocasini și o rochie lungă cu franjuri, pe care o păstra pe un raft în camera ei. Adevărul este că ar fi preferat o păpușă Barbie, cum erau cele donate de asociațiile caritabile și împărțite la centrul comunitar în preajma Crăciunului. (Nu erau niciodată modelele populare, cum ar fi Barbie Regina Frumuseții sau Barbie Cenușăreasa, ci din cele care se găseau la lichidare de stoc la Walmart — Barbie Automobilista, Barbie din junglă.)

Dar Vivian nu vrea să audă despre jucării. Cu ce să înceapă Molly? Știe deja că oamenii nu vor să audă totul. Sunt multe lucruri pe care ei preferă să nu le audă și multe pe care ea preferă să nu le spună.

— Păi..., începe ea, încercând să desprindă o bucățică din stratul de oajă de pe o unghie. Sunt indiancă Penobscot din partea tatălui. Când eram mică, locuiam într-o rezervație în apropiere de Old Town.

Îi spune și restul poveștii în câteva propoziții — părinții nu au putut să aibă grijă de ea, așa a ajuns la Ralph și Dina. Nu spune nimic despre accidentul de mașină în care a pierit tatăl ei, nici că mama ei a devenit din ce în ce mai rea după moartea lui, până a intervenit asistenta socială. În rezervație nu existau familii cărora să le fie încredințată spre creștere, așa că a fost dată de colo-colo, până s-a ales cu Ralph și Dina.

— Terry zice că ai un proiect despre munca în folosul

comunității, spune Vivian.

Terry? Ah! Molly își dă seama. Mama lui Jack.

— Și a venit cu ideea strălucită să mă ajuți să fac ordine în podul casei. Pare o afacere proastă pentru tine. N-ai găsit altceva?

Molly ridică iar din umeri.

— Îmi place să pun ordine în lucruri.

— Înseamnă că ești și mai ciudată decât pari, spune Vivian zâmbind.

În mod normal, Molly ar fi ofensată, dar nu știe de ce nu se simte așa. Oare pentru că nimic din vocea lui Vivian nu arată că, pentru ea, *ciudată* ar însemna *rea*. Ca fetele de la școală care se uită la Molly și șoptesc „*Ciudata*“. Vivian doar pare amuzată de ideea că unei adolescente îi place să facă ordine în lucruri.

Din fotoliul ei, Vivian se apleacă și spune:

— Am să-ți spun ceva. Conform definiției tale, și eu am rămas orfană. Așadar, avem asta în comun.

Molly nu știe ce să răspundă. N-a cunoscut niciodată un adult care să vorbească despre faptul că este orfan. Trebuie să fii copil ca să fii orfan, nu? Dar recunoaște că o îmboldește curiozitatea.

— Părinții tăi..., întrebă ea pe un ton ezitant, urmărind cu atenție chipul lui Vivian, să vadă dacă spune ceva nelalocul lui. Nu au avut grijă de tine?

— Au încercat. A fost un incendiu...

Vivian clatină din cap.

Niamh

New York, 1929

Niamh avea șapte ani când familia ei s-a îmbarcat pe vaporul numit *Agnes Pauline*, cu destinația Ellis Island. Cum stătea pe puntea inferioară, în fața cabinelor întunecoase și înghețuite, uitându-se la apa uleioasă brăzdată de vapor, simțea cum se înviorează, animată de speranță.

Din satul lor din comitatul Kinvara plecau mereu oameni către America. În Irlanda, cartofii putrezeau pe câmp și copiii plângeau de foame. Mulți tineri din satul lor plecau să lupte contra britanicilor. Unii se întorceau răniți sau cumplit de tăcuți. Alții nu se mai întorceau.

Se auzea că în America portocalele erau cât cartofii, lanurile de grâne se unduiau sub cerul însorit, casele aveau apă curentă și chiar electricitate. Niamh nu știa dacă toate acestea erau adevărate, dar spera că, odată ajunși acolo, vor găsi măcar o viață mai bună.

Au găsit în schimb străzile murdare din sudul Manhattanului, o slujbă ca spălător de vase într-o cârciumă pentru tatăl ei și un mic apartament pe strada Elizabeth, cu zece dolari pe lună. Acesta avea un dormitor pe care Niamh îl împărțea cu frații și sora ei, un altul și mai mic

pentru părinți, o bucătărie și un salonaș. Într-adevăr, aveau o lumină electrică chioară, pe care Niamh o aprindea trăgând de un lanț, și o chiuvetă mică, pătată, unde curgea apă la robinet. Pe hol era o toaletă pe care o împărțeau cu vecinii de la parter, un cuplu de nemți în vârstă, pe nume Schatzman.

Salariul pe care tatăl ei îl primea de la cârciumă abia le ajungea pentru mâncare, iar mama ei părea apatică mai tot timpul. Și era greu să se obișnuiască cu puzderia de oameni care vorbeau diferite limbi. Sigur, pe strada Elizabeth erau mai mulți oameni decât în tot satul lor din Irlanda. Unii dintre ei se strâmbau și scuipau dezgustați de îndată ce Niamh deschidea gura și o auzeau vorbind irlandeza.

Cu toate astea, ea era plină de speranță. Aveau șansa unui nou început.